

Egy csokor tulipán

*Elalszik az emlék örökre, amit
nem idézünk fel időnként újra és újra,
szertefoszlik, a semmibe
szóródnak sejtjei.*

Madárdallal teli reggelre ébredek. A nap mosolyogva kacsint be az ablakon, sejthető, hogy bőrünket cirogató, lelket derítő meleggel készül nekünk mára. A tavasz megédesíti körülöttem a levegőt, az ágyból bámulom a semmit, majd felkelek, és tekintetem az udvarra vándorol. A nyitott ablak túloldalán a zsebkendőnyi tündöklő virágoskert tarkára színezi a reggelt. A kert közepén fürtös gyöngyike-tenger hullámszik, mellettük harsányan szórják illatukat a jácintok, ám a tulipánok még várnak pár napot, míg megmutatják csodáikat.

Milyen hálás tud lenni az ember egy ilyen ébredésért! Egyáltalán: az ébredésért. A virágoskert édesanyám keze nyomán pompázik, az ő érdeme. Ahogy sok minden más is. Ott, az ablak mellett elidőzve a hála befészkel magát a szívembe, belakva annak minden zugát. Rengeteget köszönhetek a szüleimnek. Bár köszönetet mondani egy tavaszi reggelen talán kissé szokatlan, ha csak gondolataimban is, de ezzel indítom a napot.

Köszönöm neked, anyukám, hogy gondtalan gyerekkort kaptam tőletek. S amikor mégis adódtak problémák, szó nélkül segítettetek. Ha pedig arra volt szükség, bátyaként álltatok mellettem. A családnak stabil erődítményként dacolt a viharokkal, épületén számos ajtó, mely behajtva a *benn* biztonságát nyújtotta, ám a nyitott ajtókon át felfedezhettem az izgalmas külvilágot. Köszönöm, hogy rengeteg türelmet gyakoroltál irányomba kamaszkoromban, ifjúkori döntéseimet, még ha nem is mindig értetted, jóváhagyta, mert bíztál bennem. Gyakran elláttál tanácsaiddal, melyek egy részét megfogadtam, másik részét nem, ami miatt néha bizony haragudtál. Most már tudom, csak a rossztól akartál megóvni, féltettél, ezért ma már a haragodat is köszönöm.

Köszönöm, hogy elleshettem tőled, hogyan figyeljünk másokra, kiváltképp azokra, akikre senki más nem figyel. Hogyan segítsünk úgy, hogy a segítségre szoruló méltóságán ne essen csorba. Ennek a tőled kifürkészett tudásnak bizony hasznát veszem a munkámban is.

Tőled tanultam, hogyan törődjünk az idős szülővel, hogyan ápoljuk elesettségében, hogyan simogassuk lelkét. Megtapasztalhattam, milyen az, amikor négy generáció él együtt, ahol senki sem marad magára a bajával, ugyanakkor hagynunk kell akkor, ha egyedüllétre vágyik. Az együttélés toleranciára tanított, én pedig téged nem csak anyaként, hanem gyermekként is láthattalak.

Köszönöm, hogy amikor a kislányom a vártnál hónapokkal korábban érkezett erre a világra, tartottad bennem a lelket, s azt mondtad, minden rendben lesz, közben titkon mindketten tudtuk, ez nem rajtunk fog múlni. Hetek teltek el, míg végre nem csak tekinteted és szíved, hanem karjaid is ölelheték az apró csomagot. Segítettél anyává válni, utat mutatva, ugyanakkor hagyva, hogy megtaláljam a saját anyai utamat. Mindig csodálkoztál, hogyan tudok visszaemlékezni egészen korai gyerekkoromra. Én hálás voltam ezekért az emlékekért, hiszen sokat segítettek abban, hogy megértsem a saját gyermekeim lelkét. Gyermekeimet velem együtt szeretted, aggódtál értük, igyekeztél mindent megadni nekik, sőt, ők voltak neked a minden. Amikor ledöntötte őket egy-egy gyerekbetegség, szeretted volna átvenni a fájdalmaikat. Vágytad, hogy láthasd őket felnőni, azt, hogy megtalálják saját útjaikat.

Köszönöm, hogy sokszor büszke voltál rám, még akkor is, amikor én magamra nem. Mindig azt mondtad, ne legyek kishitű. Vigasztaltál, ha megbántottak, biztattál, amikor elcsüggedtem. Többféle pakkot kaptam tőled. Van, amelyik életem végéig elkísér, szinte állandóan nyitva áll, hiszen naponta

használok a belapakolt útravalót. Mellette olyan batyum is volt, amit csúcsainál összekötöttem és köszönettel visszaadtam. Egykor hűséggel szolgált engem, de tovább már nem cipelem, bár tudom, néhány dolgot magamévá tettem abból is, talán akaratlanul, talán örökre.

Köszönöm, hogy felnőttként még közelebb kerülhettünk egymáshoz. Támogattuk, segítettük egymást. Aztán néhány hét alatt leolvadtak rólad a jól ismert vonások, testedre fájdalom fakult. Betegségemben rám bíztad magad, s én figyeltem rád. Igyekeztem jól törődni veled, ápolni téged elesettségedben, simogatni a lelkedet. Próbáltam megérteni a döntéseidet, s ha nem is sikerült mindig, elfogadtam azokat. Néha picit haragudtam a tetteidért, de csakis azért, mert aggódtam érted, féltetted. És igen, időnként szerettem volna átvenni a fájdalmaidat. Nagyon szeretlek és hálás vagyok, hogy a lányod lehetek.

A tavasz megédesíti körülöttem a levegőt, az ágyból bámulom a semmit, majd felkelek és tekintetem kivándorol az udvarra. A nyitott ablak túloldalán a zsebkendőnyi tündöklő virágoskert tarkára színezi a reggelt. A kert közepén fürtös gyöngyike-tenger hullámszik, mellettük harsányan szórják illatukat a jácintok, ám a tulipánok még várnak pár napot, míg megmutatják csodáikat. Nem tehetek mást, kivárom. Aztán viszek neked belőlük egy csokorral. A temetőbe.